

Tynki renowacyjne

Uwe Szubert

Tłumaczył Bronisław Bartkiewicz

Tynki renowacyjne są to tynki o wysokiej porowatości i dobrej przepuszczalności pary wodnej oraz niskiej przewodności kapilarnej.

- Tynki renowacyjne to przygotowane fabrycznie suche zaprawy (DIN 18 557). Stosuje się je głównie do murów uszkodzonych przez agresywne działanie soli i/lub wilgoci, również - jako zabieg osłaniający podczas osuszania obiektów budowlanych.
- Przed przeprowadzeniem czynności naprawczych wskazane jest zawsze ustalenie przyczyny uszkodzeń, rodzaju i ilości agresywnego czynnika (zawartości wilgoci, zawartości rozpuszczalnych w wodzie, a szkodliwych dla murów, soli jak : chlorki, siarczany, azotany). Należy również ustalić stan przeznaczonego do renowacji muru pod kątem możliwości naniesienia tynku (jest to podstawa określenia zaleceń renowacyjnych i wyboru rodzaju tynku renowacyjnego).

Wskazówki praktyczne

- Ponieważ tynki renowacyjne oferowane są zawsze w ramach pewnego systemu - zestawu (wyprawa natryskowa, tynk podkładowy, tynk renowacyjny) zaleca się stosowanie wyrobów jednego wytwórcy.
- Szczególne znaczenie ma staranne przygotowanie ściany pod tynk. Wszelkiego rodzaju zanieczyszczenia: pozostałości starego tynku, zapraw, powłok malarskich na odnawianym murze należy dokładnie usunąć. Spoiny poziome i pionowe należy usunąć na głębokość co najmniej 2 cm. Następnie cały mur należy dokładnie oczyścić mechanicznie.
- Wyprawa natryskowa nie pełni funkcji kryjących, powinna być наносzona w postaci siatki.
- Tynk renowacyjny nie powinien przekraczać grubości 2 cm. Przy większych wymaganych grubościach należy nakładać go dwoma warstwami.
- Przy dwukrotnym nanoszeniu tynku warstwę dolną należy nakładać zawsze poziomo (np. za pomocą łopatkę grzebieniowej).
- Należy bezwzględnie przestrzegać odstępów czasowych pomiędzy nakładaniem warstw. Przed nałożeniem następnej warstwy powinien upłynąć co najmniej **jeden dzień na każdy mm grubości tynku**.
- Tynki renowacyjne należy nakładać z zachowaniem możliwie najbardziej równomiernej grubości warstwy; wyrównywanie większych nierówności podkładu zaleca się potraktować jako oddzielny zabieg.
- Tynki renowacyjne, tak jak i tynki zwykłe należy chronić za pomocą stosownych środków zaradczych przed nadmiernym wysychaniem: przy pogodzie suchej, silnym wietrze i nadmiernym nasłonecznieniu.
- Przy wyborze warstwy kryjącej, nakładanej na tynk renowacyjny (warstwa wierzchnia, tynk nakrapiany, powłoka malarska) należy dostosować przepuszczalność pary i przewodność kapilarną powłoki do tychże cech tynku. Nie może to negatywnie wpływać na właściwości całej konstrukcji.

Rozwiązania alternatywne

Usunięcie soli i osuszenie muru, np. za pomocą tynków reaktywnych lub metodami elektrokinetycznymi (jak dotychczas jednak jeszcze dyskusyjnymi).

Literatura

ETTEL, DIECKE, WOLF: Bautenschutzaschenbuch (Poradnik ochrony budowli). Verlag f.r Bauwesen, Berlin-M.nchen 1992.
HILBERT, MfLLER-ROCHHOLZ, ZINSMEISTER: Salzeinlagerung in Sanierputze (Odkładanie się soli w tynkach renowacyjnych), Bautenschutz und Bausanierung, 15/1992.
SCHŃFER: Sanierputze WTA; Einsatz bei historischen Geb-uden (Tynki renowacyjne WTA; Stosowanie w budynkach

zabytkowych) . Bautenschutz und Bausanierung, 1/1993.

PN-90/B-14501. Zaprawy budowlane zwykłe.

DIN Merkblatt 2-2-91. Sanierputzsysteme, WTA (Instrukcja 2-2-91 Systemy tynków renowacyjnych WTA).

DIN 18 550. Putz, Putze aus Mzrteln mit mineralischen Bindmitteln (Tynk, tynki z zapraw z mineralnymi środkami wiążącymi).

DIN 18 557. Werkmzrtel, Herstellung, fberwachung und Lieferung (Zaprawy prefabrykowane, Wytwarzanie, Kontrola i Dostawa).